ärrakaddund, ja temma sedda jo warra hommikult takka aiand — ning, rahwa juhhatamist möda, ikka liggemale Kadri külla pole sanud. Ja, ennä! Kadri istub ühhel pool pöesa ja kolub kinnast, ja hobbone sööb teisel pool. „Mollemad otsin! mollemad leian! hüdis Jaan sure römoga; ja Kadri ei näinud tedda mitte enne kui ta selle heäle peäle loi waatma, ärraehmatand keik, aino üksi olles: Sest karjane seisis hopis teisal. Jaan räkis temmale kohhe omma hobbose luggu ülles, ning ütles sesamma jonega: „et Jummal mind seddawisi sinno jure juhhatand, siis kule mo süddame nou: sa said armsaks mo melest essimessest otsast, kui sind naggin — agga mis sinno südda ütleb?" Ja Kadri kostis: „rägi sedda minno wannemattele, sest ilma nende teädmatta ei tea minna ühtegi — ei siin sünni sest räkida." Siis panni Jaan waljad omma hobbose pähhä ja ütles ärrasoites: „Kidetud olgo Se, kes sind on lonud!"

Agga ni pea kui Kadri kolo sai, ütles ta emmale: "ei olle ma tannini weel middagi omma wannematte ees warjul piddand, sepärrast tunnistan, et tunnaeile, kui karja hoidmas korral ollin, teise walla Jaan, omma lojust otsides, minno jure juhtus, ja sesamma jonega mind ennesele abbikasaks küssis; agga ilma teie teädmatta ma ei annud temmale ühtegi otsust weel, et mo südda kül temma pole on." Siis kostis moistlik emma: „egga meiegi nisuggust meest sulle ei kela; ommeti kallimaks ta melest saad, et wannemattele andsid sedda au. Sest igga wannem nääb omma lapse pärrast mitto waewa, ja ei tahha muud tänno se eest, kui et lapse kässi hästi käib."

Jubba leht-pu olli omma kattet mahha heitnud, ja ükski lind ei laulnud ennam temma oksade peäl. Keik rohhi olli jo närtsind ja karjane ja lambolinne wärrisesid metsatulle paistel. Siis tullid ühhel laupäwaöhtul kaks meest ratsa, senni kui Kadri issa aue. Perre koerad haukusid ja teiste perrette koerad tagga järrel, et se jut kohhe ülle külla läks; sest ku paistis otse kui künal ja Jaan ja

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1814, lk. 19